

Endrődi Sándor:
MESE A KIS EGÉRRŐL

Sukkom Pál – széken áll –
Mit csinál? Kalapál.
Egy nagy szeget ver a falba,
Azzal vagyon elfoglalva.
Veri azt a szeget egyre,
És mikor már jól beverte –
Egy kis zsákot akaszt rája.
Mi lehet a zsákocskába?
Valami jó ennivaló,
Talán dió? Vagy mogyoró?
Annyi szent, hogy zireg-zörög,
Széjjelgurul, összepörög.
Mintha benne valaki –
A jó Isten tudja: ki,
Lóhalálba
Folyton-folyvást szaladgálna.
Utoljára, nem más:
Tán valami postás,
Kengyelfutó, levélhordó?
Tudj' a manó!
Ni, most egy kis lyukat talál,
Azon rögtön kikandikál –
Huh, de ég a szeme párja
S mily piros a nyelve lángja!
Hogy kapirgál! hogy vesződik!
Azt hiszem, hogy mérgelődik,
Mormog – dörmög –
Bizony, ez egy apró ördög!
Csalavér –
Ördög, ha nem kis egér,
Aki tegnap éjfél tájba
Beszökött a nyitott zsákba
Egy kis gyöngé tarhonyára;
Nagyot evett, nagyot aludt,
Későn kelt föl
S most dühösen néz alá az –
Emeletről!